

Hayat neyi hemen yapıp, neyi ertelediğinize göre şekillenir. *Tembeller* de bir şeyler yapar. Eli boş, kafası dingin durmak hemen hiçkimsenin elinde değil. Bunun farkına vardığında, Twitter'a girmeye *üşenmenin* de mümkün olduğunu söyleyebiliriz. Sonra neden buna *üşenmediğini* sorabilirsin. Yapman gerektiğini düşündüğün işe *üşenmenin* sebebi nedir? Onun yerine kendini Twitter'a girmeye zorlasan, acaba, yapman gereken işler daha mı kolay gelir?

İnsanın düşmanını sevmesine başka bir sebep de, düşmanın insanı bilinmeyen tehlikelerden koruması. İsrail'i sevin, çünkü onun sayesinde Siyonistler bir noktada tutuluyor.

Bunun demokrasilerde *partiler* için de geçerli olduğunu düşünmeye başladım. Devlet Bahçeli'nin asıl vazifesi mesela, ne kadar bağırıp gürlerse de, milliyetçileri bir arada tutmak. Harekete geçmediği sürece bağırıp çağırmasında, hakaret etmesinde dağa çıkmakla tehdit etmesinde problem yok. Onun sözünü dinleyen ve bu sayede *gazından* kurtulacak insanlar varsa, *düşmanımızın* ağır laflar etmesinde bir beis yok.

Demokrasi diyelim bir *gaz alma rejimidir*. Düzeni değiştirmede, mütehakimlerin, *gölgedeki güçlülerin* pozisyonlarına zarar vermediği sürece, insanların yönetici değiştirmesi veya fikir *şeyetmesi* ve hatta sokağa çıkıp bağırması ve belki dağa çıkıp silah sıkması önemsiz ayrıntılardır. İnsanlar içinde bulundukları kafesin sıkıntısından ne şekilde kurtulacaklarsa, o şekilde davranmakta serbesttir. Kafesten kaçmaya çalışmadığı sürece.

Kafesten kaçmak nasıl mümkün?

İnsanlar arasında *inanan* çok az. Çoğu inanması *gerektiğine* inanıyor. Bunun için herkesin inanması gerektiğine inanıyor. İnanmanın şart olduğuna inanıyor. İnanmanın iyi olduğuna inanıyor. İnananların iyi olduğuna inanıyor. Ancak doğrudan inanan aslında pek yok. İnanma tecrübesini doğrudan yaşamak, çok şeye nazaran daha nadir. Buna rağmen insanların hemen hepsi bir şeylere inandığını söylüyor.

Kendime yeni ritüeller yaptım. Çalışmak için *halk arasında* Windows tuşu diye tabir edilen *Super* ile beraber F3'e basıp, ufak bir program çalıştırıyorum. O da bana takvimi gösterip, zamanı gelmiş bir işim olup olmadığını söylüyor. Sonra üzerinde çalıştığım üç projeye sırasıyla bakıyorum. Bunların ayrı ayrı *yapılacaklar* dosyası mevcut. Bu üçü de bitince, yarım saat süreyle yazılara editörlük yapıyorum.

Günde üzerinde uğraştığım on kadar yazı var. Bir yazıyı yazdıktan veya üzerinde oynama yaptıktan sonra 24 saat bekliyorum. (Onun için buradaki yazıları en az üç gün geç görüyorsunuz.) Daha doğrusu 24 saatte bir bütün bu yazılara bakmaya çalışıyorum. Yazıların bazıısı *okuma notları*, biri de kitap derleme. Murakabe, Yevmiye ve denemeler de bu sıraya giriyor.

Bir şey aklıma geldiğinde Super+F2 ile yazıyorum. Ya halihazırdaki dosyaların birine, ya da yeni bir dosyaya kaydediyor. Bunlar da buradaki sıraya giriyor.

Bugün üzerinde çalıştığım bütün yazılar bitti. Yani hepsine bakmış oldum. Yeni yazılar yazıyorum ancak bunlar da bana yarın görünecek. Kendimi boşlukta hissediyorum.